

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
14 У 11054/17
Дана 29.01.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Г.М. из Р., коју заступа пуномоћник Л. П. из Београдског центра за људска права, Београд, Таковска бр. 16, против туженог органа, Комисије за азил Републике Србије, ради поништаја решења туженог, број Аж-64-1/16 од 31.05.2017. године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 29.01.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиле, изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије - Дирекције полиције - Управа граничне полиције - Канцеларије за азил бр. 26-286/16 од 26.10.2016. године, којим се у ставу првом диспозитива решења, одбија захтев за азил у Републици Србији, држављанке Руске Федерације Г.М., од оца А. и мајке Z., рођене xxxx87. године у месту В., Русија. Ставом другим диспозитива решења обавезује се тужилца, да уколико нема други основ за боравак, напусти Републику Србију, у року од 15 дана од дана правноснажности овог решења, а Канцеларији за азил врати личну карту за лице које тражи азил бр. .../16. У ставу трећем диспозитива наведено је да трошкова поступка није било.

Тужбом поднетом Управном суду дана 19.07.2017. године, преко пуномоћника, тужилца оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је Комисија за азил паушално извела закључак да је

првостепени орган детаљно испитао све околности које се односе на разлоге напуштања земље тужиле, иако првостепени орган није навео ниједан извештај о положају Чеченки у Русији који би указао да је неоснован захтев за азил, нити се осврнуо на поднесак пуномоћника тужиле од 08.03.2016. године, у коме се указује на извештај релевантних међународних организација (EASO, UN Komitet protiv torture, UNWOMAN) о положају Чеченки у Русији. Указује да наведени извештаји и изјава тужиле, дата на усменој расправи, чине њен страх од прогона у случају повратка у Русију основаним, јер њој као жени, прети прогон од припадника одређене друштвене групе (Чечени), због непоштовања верских и породичних обичаја. Прошутањем да се изјасни о свим жалбеним наводима, сматра, да је тужени орган поступио супротно члану 235. став 2. Закона о општем управном поступку. Такође, тужени орган је извео погрешан закључак да тужилца у поступку азила није доказала да је њен страх од прогона од стране државе порекла основан, како активан (држава спроводи прогон), тако и пасиван (држава толерише прогон), јер је погрешно констатовао да је тужилца тражила азил само због породичних проблема који нису основ за стицање међународне заштите, не осврћући се на родни аспект њене потребе за међународном заштитом од насиља које јој прети у случају повратка у Русију (убиство из части), због чињенице да је жена, која је прекршила друштвене норме Чечена. У вези с тим истиче, да је тужени орган у образложењу оспореног решења навео да би тужилца трпела одређене последице, али није навео које конкретно последице би трпела, из чега произлази да тужени орган није утврдио које су чињенице доказане, а које не. Сматра да је у току усмене расправе тужилца недвосмислено исказала основани страх од прогона од стране Чечена, укључујући и чланове њене породице, који јој прете из разлога што више није невина и зато што је била трудна у моменту напуштања Русије, са разлога ближе наведених у тужби. С тога, посебно истиче суду, да је потребно да суд обрати пажњу и детаљно размотри поднесак њеног пуномоћника од 08.03.2016. године, јер се њени разлози напуштања Руске Федерације никако не могу свести на породичне проблеме. У вези стим указује на податке Комитета Уједињених Нација за елиминацију дискриминације жена, који се односе на чињеницу насиља у породицима Чечена, у којима је изражен традиционални став, да су конфликти у породици питање за породицу, а не за полицију, па стога породица често недозвољава женама да пријаве насиље, стим да су убиства из части постала све чешћа у претходним годинама и да за жене, жртве насиља, Москва, ни нпр. Пољска, нису безбедна места, јер их је родбина налазила и покушавала да убије. Како на територији Русије државни органи имају ограничен капацитет да пруже ефикасну заштиту злочина као што су убиство из части, није јасан закључак туженог органа да би тужилца била безбедна у случају повратка у Руску Федерацију. Даље наводи да је тужени орган погрешно применио материјално право, јер није, као ни првостепени орган на правилан начин тумачио Закон о азилу и Конвенцу о статусу избеглица, у складу са ставовима UNHCR, па да као чиниоца прогона препознају Чеченску заједницу у Руској Федерацији. Посебно указује да Устав Републике Србије и Закон о азилу, у члану 2. став 1. тачка 6., као основ за стицање уточишта, препознају прогон по основу пола, а што је у конкретном случају потпуно занемарено у управном поступку. Поред наведеног, сматра да је тужени орган био дужан да се приликом доношења одлуке осврне и на смернице UNCHR о међународној заштити, којима, међутим, Комисија није придавала значај у својој одлуци, иако су ове

смернице посебно цитиране у жалби и достављене туженом органу. На основу свега наведеног тужила сматра, да је у спроведеном управном поступку погрешно изведен закључак да је тужила имала само породичне проблеме у Руској Федерацији и да не страхује основано од прогона због свог пола, па је сходно томе погрешно применила Закон о азилу. Предлаже да Управни суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и мериторно реши ову управну ствар тако што ће усвојити захтев тужиле и доделити јој уточиште. Уколико Управни суд сматра да је потребно утврдити одређене чињенице, то тужила предлаже одржавање усмене расправе у управно – судском поступку.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је у поступку у коме није било повреде правила поступања које су од битног утицаја на правилност и законитост решавање ове управне ствари, одбио као неосновану жалбу тужиле, налазећи да је првостепено решење донето на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног прописа, одредаба члана 29. и члана 30. став 1. тачка 3. Закона о азилу („Службени гласник РС“, бр. 109/07).

Ово са разлога што је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, тужени орган нашао да је првостепени орган поступајући по захтеву тужиле за азил од 18.02.2016. године, доказа достављених од стране пуномоћника тужиле од 14.03.2016.године, Извештаја о положају Чечена и Чеченки уопште (у извештају означен дан 08.03.2016. године) и медицинске документације ГАК “Народни фронт”, достављене овом органу дана 19.04.2016. године, те одржане усмене јавне расправе дана 23.06.2016. године у Београду, о чему је сачињен записник који је уредно потписан од стране службеног лица и тужиле, у присуству пуномоћника тужиле и на који није било примедби, након разматрања свих чињеница и околности, са разлога детаљно и јасно датих у образложењу првостепеног решења, правилно утврдио да тужила у поступку до доношења ожалбеног решења није доказала постојање било каквог прогона од стране државе порекла, како активног, тако ни пасивног, посебно не оног који је мотивисан расном, националном, верском, политичком, или другом нетрпељивошћу. Тужени орган је, и по оцени суда, правилно нашао да је првостепени орган у спроведеном поступку правилно констатовао да је тужила имала породичних проблема, па се то не може сматрати прогоном, да тужила у држави порекла није

имала проблема због којих би јој се могао доделити азил, као и да нема услова за доделу уточишта или супсидијарне заштите. Ово због тога што је првостепени орган дао правилно образложење да није било околности, а ни доказа који указују да би тужила у случају повратка у државу порекла била изложена мучењу, нечовечном или понижавајућем поступању, или би њен живот, безбедност или слобода били угрожени насиљем општих размера које је изазвано спољном агресијом или унутрашњим оружаним сукобима или масовним кршењем људских права. Наиме, првостепени орган је несумњиво утврдио да тужила у земљи порекла није имала проблема са органима власти, нити се очекује да ће таквих проблема бити у случају повратка, а с обзиром да се тужила не може сматрати избеглицом, не може јој се доделити супсидијарна заштита, у смислу члана 2. Закона о азилу, односно тужила не испуњава услове за добијање азила, у смислу одредбе члана 28. истог закона, са којих разлога је захтев тужиле за доделу азила одбијен, као неоснован, применом одредаба чл. 29. и 30. став 1. тачка 3. Закона о азилу.

Тужени орган је, по оцени суда, разматрајући жалбу тужиле, списе предмета и ожалбено решење, правилно нашао да су наводи из жалбе без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари. Ово с тога јер је правилно закључио да је првостепени орган у току јавне расправе детаљно испитао све околности које се односе на разлоге тужиле због којих је напустила земљу порекла, са правилним констатацијом првостепеног органа да је тужила имала велике породичне проблеме због којих је напустила Руску Федерацију, као и да би у случају повратка у земљу порекла трпела последице, али да би те последице трпела од стране своје породице, а не од стране званичних државних органа. Тужени орган је правилно нашао да је првостепени орган дао детаљне разлоге због чега сматра да не постоје услови за супсидијарну заштиту, па се тужила не може сматрати избеглицом и не може јој се доделити супсидијарна заштита, односно да није испунила услове за добијање азила, па је захтев тужиле за азил правилно одбијен као неоснован.

Управни суд је ценио све наводе тужбе, али налази да су без утицаја на другачију одлуку суда, јер су поновљени наводе жалбе, који су правилно оцењени у оспореном решењу, са разлозима које као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд, па их није посебно образложио у пресуди. Суд је посебно ценио навод тужбе којим се указује да се тужени орган није осврнуо на поднесак тужиле од 08.03.2016. године, у коме се указује на извештај релевантних међународних организација и да првостепени орган није навео ни један извештај о полагању Чеченки у Русији, па је нашао да је овај навод неоснован и без утицаја на другачије решење ове управне ствари. Ово због тога што су у поступку до доношења оспореног решења размотрене све чињенице и околности садржане у извештајима наведеним у поднеску тужиле од 08.03.2016. године, па је правилно закључено да у конкретном случају тужила није доказала основаност поднетог захтева за азил, у смислу цитираних одредаба Закона о азилу, на које су се органи управе правилно позвали у образложењима својих решења.

Са наведених разлога, Управни суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, па је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, донео одлуку као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.01.2018. године, 14 У 11054/17

Записничар
Снежана Вујачић, с.р.

Председник већа – судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП